

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

Pri sončnih žarkih

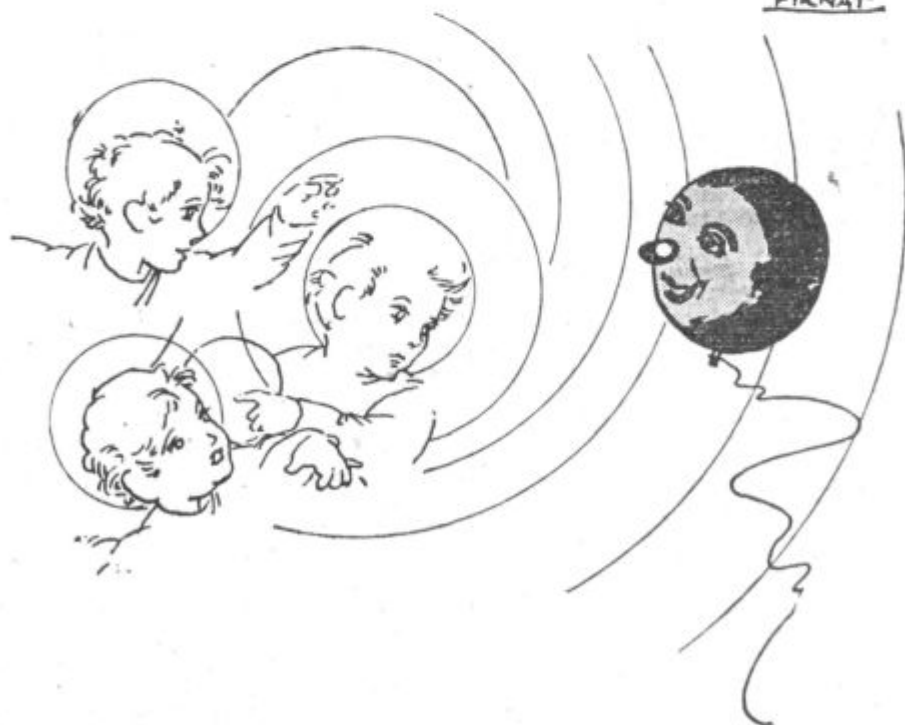
Deževalo je že četrty dan in prav nič ni kazalo da se bo vreme zboljšalo. Skakončku in Belki se ni nič več ljubilo igrati. Vsi trije so želeli pri peči

met. Mijav, mijav, da, to bi bilo res dobro.

»Kaj neki?« sta bila radovedna Skakonček in Majdica.

»Mijav, mijav«, je važno poudarila,

P. R. N. A. T.

in vsak zase predli svoje žalostne misli. Kar se je muca nečesa domislila. Bliskoma je skočila pokoncu, se s tačko podrgnila za ušesom in rekla: »Mijav, mijav, meni je nekaj padlo v pa-

vesta kaj sem se domislila? Tale Skakonček lahko leti kolikor visoko hoče, kaj če bi poletel za oblake in poiskal sončne žarke ter jih povprašal, zakaj jih tako dolgo ni na zemljo. In po-

prosil bi jih lahko, naj preženejo te grde oblake in pridejo. Saj sončni žarki so prav prijazni in ljubozniivi.

»Hej, pametna misel«, je bila takoj navdušena Majdica. Okrenila se je k Skakončku in vprašala: »No, Skakonček, kaj praviš k temu?«

»Khm, khm«, se je v zadregi odkašljajal Skakonček, »bi šel seveda bi šel, ampak, ampak«, se je pomišljal, »malo nerodno mi je, ko ne vem, kje prav za prav tičijo ti presneti sončni žarki. Nebo je veliko če bi letel tisoč let, ne bi vsega preletel. Vidita to me skrbi.«

»Pa vsaj poskusil bi, Morda prav na žarke naletiš, sta mu prigovarjala muca in Majdica.«

»No, pa grem«, se je odločil in hitro pristavil: »Da ne bosta mislila, da sem bojazljivec.«

»Oh, ti moj ljubi balonček!« se je razveselila Majdica in ga nežno pogladila po okroglem telescu.

»Saj sem vedela da je gospod Skakonček zelo pogumen«, se mu je zvito dobrikala muca.

»Seveda, seveda, kako pa mislita«, je Skakonček bahaško poudaril in še pristavil: »Kdaj pa mislita, da naj grem? Takoj?«

Najbolje bi bilo« je pritrdila Majdica, »zdaj je še jutro, ves dan imaš časa. In če bi se danes zadržal, se lahko jutri zjutraj vrneš. Da te ne bo ponoči strah.«

»Hu, Majdica, kako si otročja, kaj misliš, da je mene kaj strah?« je sveto trdil in kar pozabil na tisto noč, ko ga je zgrabil hrast.

Lepo so se poslovili. Muca ga je po-božala s tačko, krempljčke je seveda skrila in Majdica mu je še med vratmi zaklicala:

»Pa lepo pozdravi sončne žarke, tudi v našem imenu ih pozdravi in jih poprosi, naj kmalu, kmalu pridejo. Pa tudi ti se kmalu vrni, veš.«

Bil je sam v pustem, deževnem jurtu. Nič kaj prijetna pot se mi ne obeta, — je pomislil. Zelo, zelo ga je mikalo da bi se kar vrnil. Toda, kaj bi si potem misliti o njem Majdica in muca. Ne, vrniti se ni smel. Pridržal je sapo ter se z vso silo pognal proti sivim oblakom.

Dvigal se je višje in višje in Črna dolina pod njim se je manjšala. Nazadnje je bila videti le še ko črna pika v vencu gora. Ko umazane njuhe so se

podili oblaki okoli njega. Vse več jih je bilo. Nič več ni videl zemlje pod seboj. Zrak je postajal vse redkejši. Čim višje se je dvigal, tem težje je dihal. Kaj, če se bo moral vrniti, predno pride do žarkov? Ne, tega pa ne, rajše umrje med temi grdimi oblaki.

Zdaj na levo« zdaj na desno je hitel med oblaki, ki so se ga dotikali s svojimi vlažnimi, mrzlimi rokami. Na vse strani je oprezoval, toda nikjer ni bilo sledu o kakem sončnem žarku.

Pa se je še višje pognal. Na levo in desno je odrival oblake, ki so se mu godrnjaje umikali. Končno je zagledal prav pred seboj ozko svetlo režo. Zaplaval je tja in se z vso silo zrinil skozi njo.

Silen blišč ga je kar omamil, da je ko pijan zakolebal in kar nehote zamižal. Okoli njega se je širila blagodejna toplota. Pri sončnih žarkih sem, nedvomno sem pri njih — je pomislil ves vzhičen in odprl oči. Toda ničesar ni videl. Samo bliščalo se je vse okoli njega tako nepopisno bliščalo, da je moral zopet zamižati.

Todaj se ga je doteknilo nekaj mehkega in toplega in droben, ptičjemu žgolenju sličen glasek je vprašal: »Kdo si?«

»Kdo pa si ti?« je ponovil vprašanje Skakonček in pristavil: »Jaz ničesar ne vidim, samo blišči se mi, nepopisno blišči, da bom še oslepel.«

Toplo se je nekaj doteknilo njegovih oči in tisti ptičji glasek ko prej je rekel: »Kar pogledaj, zdaj se ti ne bo več bliščalo.«

Odprl je oči. Bil je sredi čudovitih bitij, ki niso bili ne otroci in ne angelci. Njihova telesa so bila iz zlate meglice, mehka, voljna in gibka, da so se lahko splazili skozi vsako, še tako majhno luknjico. Ljubke, kodrolase glavice jim je obdajal blesteč žar.

Sedeli so na oblaku in se igrali z zlato kroglico.

Skakonček se je priklonil ter se jim predstavil:

»Jaz sem balonček z zemlje in ime mi je Skakonček. In baš k vam sem bil namenjen. Saj ste vi sončni žarki kajne?«

»Da, da, da!« so pritrdili enoglasno. Zelo radovedni so poslušali, kaj jim bo povedal, zakaj vedeli so, da kar tako za prazen nič ni prišel tako daleč.

(Dalje prihodnjič)

Lojze Zupanc:

Pripovedka o kosi, cepcu in mački

Belokranjska narodna

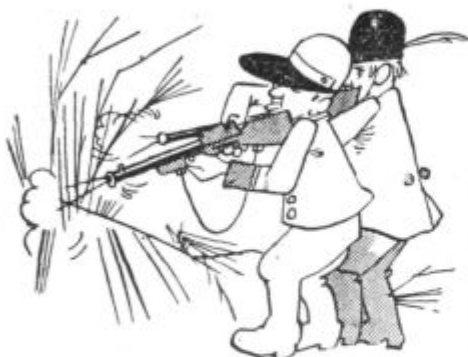
Živel je oče s tremi sinovi. Ker ni imel drugega premoženja kot majhno kajžico, so morali sinovi po svetu. Da pa ne bi šli praznih rok zdoma, je oče dal najstarejšemu kosc, drugemu cepce, najmlajšemu sinu pa mačko.

In šli so.

Najstarejši sin je pripotoval v neki grad. Penudil se je v delo. Graščak ga je peljal na travnik, kjer so grajski hlapeci streljali travo.

»Kaj pa delate?« je vprašal prišlec.

»I, saj vidiš«, so mu odgovorili. »Travo

streljamo.«

On pa je vzel koso, zamahnil nekajkrat in košnja je bila v kraju. Vsi so se čudili nenavadnemu orodju. Za koso mu je dal graščak vrečo denarja. On pa vrečo na ramo, pa hajd domov.

Drugi sin je tudi pripotoval v neki grad. Ponudil se je v delo. Graščakinja ga je peljala v shrambo, kjer so grajske dekletke luščile pšenico.

»Kaj pa delate?« je vprašal prišlec.

»Hi, hi, hi.« so se mu zasmejale dekletke.

»Saj vendar vidiš, da pšenico luščimo.«

On pa je zložil snope na kup, zamahnil nekajkrat s cepcem po njih in mlatev je bila v kraju. Vse se je čudilo nenavadnemu orodju. Za cepce mu je dala graščakinja vrečo zlatnikov. On pa vrečo čez pleča pa hajd domov.

Najmlajši sin je takisto prišel v neki grad, kjer je kuharica kuhala žgance, okoli nje pa je bila zbrana vsa grajska služinčad in neprestano otepala okoli sklada.

»Kaj pa delate?« jih je vprašal.

»Saj vidiš, da miši odganjamo, da nam ne bodo žgancev pojedle.«

On pa se jim je smejal.

»Le smej se«, so dejali, »se ti čudno zdi, pa moramo, če nočemo iti s praznimi žepi spat.«

On pa je spustil mačko. Bilo je tekanja, eviljenja in mrevarjenja, dokler niso izginile vse miši iz gradu.

Vsi so se čudili tej nenavadni živali.

Tekli so povedat veselo novico, samemu graščaku, ki je odkupil mačko za vrečo cekinov.

Najmlajši sin je presrečen zadel vrečo na ramo ter se poslovil. Komaj je stopil

čez prag, že je kuharica zavpila za njim: »Tak povej no, kaj pa ta čudna zverina jé?«

»Vse kar živi ljudje!« je odgovoril.

Toda razumeli so ga napak. »Vse žive ljudi?« so zarjuli in drug za drugim zapustili grad.

Graščak je ostal poslej sam v gradu. Neka dne je videl, kako je mačka skočila na miš ter jo zadavila. Spomnil se je besed, ki so jih izrekli zapuščajoči ga posli ter si mislil: »Jojhata, zdaj pridem pa še jaz na vrsto«. In brž je skočil iz sobane na dvor ter splezal na bližnje drevo.

Mačka pa za njim. Graščak je pričel kričati: »Pomagajte, pomagajte!«

Toda nihče ga ni slišal, ker v gradu ni bilo nobenega posla. In tako morebiti še danes kriči ter čaka pomoči!

Kakšno starost dočakajo živali

Neki nemški učenjak se je več let ukvarjal z vprašanjem, kako dolgo lahko živijo razne živali. Dognal je tole: želva 300, kit 200, slon 200, sokol 162, jastreb 118, osel 106, orel 104, labod 102, papiga 100, gos 100, sova 100, štoklja 70, konj 60, hobotnica (polip) 50, krastača 40, pes 30, kanarček 24, ovca 20, rak 20, petelin 20, mravlja 15, čebela—matiča 5, majski hrošč 5, pačjek 2 leti.

Seveda je pa dolgotrajno življenje pri živalih odvisna od podnebja, zadostne, pravilne prehrane in drugih okoliščin — prav kakor pri ljudeh. Konj, ki ne živi v prosti naravi, temveč v hlevu in pride le tedaj na zrak, kadar mora vleči težko natovorjen voz — tak konj ne bo učakal 60 let. In pes, ki preleži vse svoje življenje na verigi, na mrazu in dežju, ob skopo odmerjeni hrani — tak pes gotovo ne bo doživel 30 let.

MANICA:

Mali navihaneč

Milček prinese iz šole prav dobro izpričevalo in takoj poleti z njim k svoji botrčki. Ko botrček izpričevalo pregleda, ves zadovoljen potreplje Milčka po rami. Nato ga povede v svojo sobo. Tam odpre malo pločevino

nasto škrinjico, polno kovanega denarja in reče:

»Ker si bil priden Milček, ti dovolim, da vzameš iz škrinjice, kolikor ti gre v pest! Kar posezil!«

Milček široko odpre oči in usta nato pa odvrne:

»Ne, botrček, tega pa ne! To bi bila predrznost. Sam ne vzamem, res ne! Rajši dajte vil!«

Botrček ga noče siliti dalje nego vzame res kar sam precejšnjo svotico kovanega drobiža ter ga potisne v dečkov žep, za kar se mu Milček seveda najtoplejše zahvali.

Da deček ni maral poseči po denarju sam, je bilo botrčku všeč in glede tega ga je takoj potem pohvalil njegovemu očetu. Tudi oče je bil tega vesel in ko se je zvečer odpravljal sinko v posteljo, ga je vprašal ljubeznjivo:

»Ko ti je botrček odprl in ponudil denarno škrinjico, zakaj nisi hotel poseči po denarju sam? Čemu si prosil botrčka, naj ti rajši da on? Povej, deček moj ljubi!«

»Ha, ha, čemu neki« se na široko zasmeje Milček. »Zaprosil sem ga samo zato, ker vem, da ima botrček precej večjo pest nego jaz. In res sem dobil tako mnogo več, kot pa če bi bil posegel sam.«

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 20 zlogov: a — brj — gon — ha — iz — ju — na — o — pi — pušč — ru — ruh — sa — si — sve — ti — tlin — zdaš — zov — zve 10 besed pomena: 1. velikonočno darilo; 2. slovanski narod; 3. prepoved bivanja; 4. del kosila; 5. mesto ob istoimenskem morju v Rusiji; 6. morska žival; 7. pristrešek; 8. barbarsko pleme; 9. cvetica; 10. iglasto drevo — da bodo dalje začetne črke od zgoraj navzdol prikupljivo občevanje, za katerim se dostikrat skriva nekaj, kar bodo povedale končne črke od zgoraj navzdol.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Na neko smetišče je priletel star, neraben čevelj. Ko je priletel na smetišče se je obregnil ob staro razcefrano knjigo, ki je imela samo par listov. »Se krilo mi boš zmečkal, grdavi!« je zavtilila knjiga. Čevelj pa je mirno preslišal to grdo žalitev. Kmalu se je sprijaznil s svojo usodo in drugimi predmeti, ki so ležali kakor on na smetišču. In ko ga je neki dan počeni lonec prosil, naj pripoveduje svoje doživljaje, mu je stari čevelj rad ugodil. »Ko so me v tovarni na pravili«, je začel pripovedovati. »so me zavili v lep svilen papir in me položili v škatlo in odpelali. Tako sem prišel v veliko trgovino, kjer sem imel vse polno tovarišev. Kadar so me komu pomerili sem vedno gledal v veliko izložbo. Vedno sem si želel, da bi mogel priti tja in res — kmalu se mi je ta želja izpolnila. Stal sem na krasnem podstavku iz stekla in ves srečen sem bil, to mi lahko verjamete. Dan za dnem so me hodili razni ljudje ogledovat. Nazadnje me je kupila elegantna dama. Hodil sem po parketiranih pleanih dvoranah, mehkih, dragocenih perzijskih preprogah, dokler me ni ta dama dala med stare oguljene čevlje. Lako mi verjamete, v tisti družini se nisem dobro počutil. Toda moje usode še ni bilo konec. Moja usoda se je zapečatila s tem, da se mi je podplat raztrgal in so me kratkoma vrgli na smetišče. In zdaj ležim tu in sem vesel, da sem našel tebe, dragi lonec, in toliko drugih predmetov, ki so bili gotovo tudi kedaj zali in novi!«

Bibijana Kristof, uč. III. b razr.
mešč. š. v Novem mestu

Kaj mi je pripovedoval čevelj. Neka dne sem šel iz šole, kar zagledam na cesti star, zavržen čevelj. Ležal je prevrnjen, kakor bi me prosil, da se ga usmilim. Pobrál sem ga in povedal mi je svoje doživljaje: »Ko sem se rodil, so me trde roke položile v škatlo in pokrile s pokrovom. Nato smo prišli v prodajalno. Tam so nas ogledovali razni gospodje, zakaj bili smo moški čevlji. Naposled nas je kupil mlajši gospod. Zavili so škatlo v lep pisan papir in gospod nas je odnesel domov. Doma je odprl škatlo in nas vzel iz nje. Drugi dan je bila nedelja in gospod nas je obšel. Šel je k maši. Bila je velikonočna nedelja. V cer-

kvi je dišalo po kadilu, pevcji so peli in orgle so bučale. Po maši je šel gospod domov. Ker je popoldne deževalo, nas je pustil doma in je odšel v drugih čevljih. Toda, gorje nam, drugi dan smo padli v lonec vrele vode in razpočili so se šivi; bili smo za v smeti. Gospod nas je dal čevljariju, da bi nas malo zakrpal. Toda tam nas je čevljár zopet zbadał s šilom in potem nas je šilval. Strašno! Nato smo zopet prišli v roke gospodu, ki nas je dal Bosancu za purana. Tako smo prišli k novemu, mnogo slabšemu gospodarju. V par mesecih smo bili taki, kakršnega ne vidiš sedaj tukaj. Moj brat je bil še nekoliko boljši in ga je Bosanec še obdržal, mene pa je vrgeł na cesto. Sedaj imam še eno prošnjo, da bi to mojo dogodbo napisal za kak list in tako bi vsi ljudje videli, kakšno težko službo opravljamo pri človeku. Ako boš to storil, bom lahko v miru umrl«. Nato je čevelj končal, jaz pa sem hitro odšel domov, da mu izpolnim njegovo zadnjo željo.

Slona Dušan,
dijak II. c raz. I. drž.
real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Za novi natečaj se ti zopet oglasim. Ko sem se šel lansko leto kopat na Špico, sem se ustavil sredi pota, zagledal se v zavržen star čevelj, ki je ležal na obrežju Ljubljaniice, misleč o njegovi preteklosti. Ko sem ga opazoval, mi je prišlo na misel, če bi znal ta zavržen čevelj govoriti, bi mi gotovo povedal, kaj je že moral prestati. Povedal bi takole: »Kupila me je pred par leti gospa Mici Kos. Z njo sem potoval na Jezersko, na Sv. Katarino na Polževo, na Sv. Jošta, po mestu, na vse plesne in zabave, nazadnje sem pa bil z gospo še na Goloven, a nazaj grede sem zgubil peto. Komaj jo je Mica našla, zagrabila kamen in mi jo pritrdila. Ker sem bil že precej izrabljen, me je kot najbolj izmučenega potisnila na zimo v lepe nove snežke, kjer sem skrit tiho pretrpel celo zimo. Ko me je spomladi privlekla iz snežk, sem bil tako grd, da me je zavrgla za Ljubljaniico in čokem tukaj odrešenja.

Milan Simončič uč. IV. razr.
na Grabnu — Ljubljana.

Dragi stric Matic! Tvoje zgodbe o zavrženih čevljih, ki so doslužili, so pretresljive. Podobne so zgodbi hlapca Jerneja, ki je doslužil in so ga na stara leta vrgli na cesto. Glej, dva lepa čevlja sta prišla na svet iz rok dobrega čevljarskega mojstra. Dobri mojster se je zelo potrudil in sta bila res lepa. Bila sta brata, eden levičar, drugi desničar. Mnogo sveta sta videla, tudi v Ljubljani sta bila in celo na nebotičnik sta se povzpela. Njun gospodar, ki sta mu pokorno služila leto dni, ju je potem podaril svojemu slugi. Ta jih je nekaj časa nosil potem pa vrgel na smetišče. Tam jih je našla stara ženica in ju nesla domov. Vrgla ju je v štedilnik, da si je pogrela skodelico mleka. Lepo Te pozdravlja

Planine Marjan, uč. III. razr.
višje nar. š. v Celju

Zgodbica o čevljih. Bilo je v veliki tovarni na Gorenjskem. Tam so dokončali lep lakast čevlji, ki se je prav razveselil, ko je videl, da ima bratca. Ta par čevljev so delavci skrbno zavili in odposlali v Maribor. Tu jih je čakalo kaj lepo življenje. Na najlepšem prostoru v izloženem oknu sta stala in radovedno gledala v življenje ulice. Najlepše jima je bilo na božični večer, ko ju je prodajalka okrasila s smrekovimi vejicami. Ko pa so prižgali električne luči, so se jeli ljudje ustavljati pred izložbo in največ pogledov je veljalo njima. Ni pa dolgo trajalo. Že stopi v trgovino eleganten gospod, ki si ju je izbral. Pa tudi tukaj se našemu parčku ni slabo godilo. Sedaj sta šele prav spoznala, kako brezskrbno življenje je živel njun gospodar. Z njim sta hodila v gledališče, na ples, v kavarno in na druge zabave. A nekega dne se jima je zgodila nezgoda. Velika ploha ju je iznenadila sredi pota in ju tako pokvarila, da ju njun gospodar ni več rad nosil. Zato ju je postavil v omari in si kupil nove lakaste čevlje. Tako se je zgodilo, da sem našel nedavno tega te čevlje v omari — pozabljeni in čisto zaprašeni.

Dušan Cener, uč. II. razr.
v Mariboru, kasarna kralja Petra I.

Kaj mi je pripovedoval zavržen čevlji. Bil sem izdelan v neki tovarni. Ovili so me v mehak papir in me položili v belo škatlo ter me z vlakom odpeljali v veletrgovino. Tam me je vajenec posadil s škatlo vred na polico, kjer sem preživel pol leta. Bilo je neke jesenske noči. Vse luči v trgovini so že ugasnile in vsi ljudje so že odšli iz nje. Moji sosedi in jaz smo dremali. Sredi

noči me pa zbudi ropot. Kmalu se je priplazil v mojo bližino neki moški. Bil je tat. Ves sem trepetal od strahu. A že je zagrabil tat mene in nekatere moje sosede. Stisnil nas je pod pazduho in bežal na cesto, kjer so ga čakali njegovi tovariši. Zdajci pa me je zgrabil stražnik tako trdo, da so se odtisnili njegovi prsti na meni. Odnese me je na stražnico. Tam me je pregledal in pretipal. Drugo jutro me je nesel v trgovino nazaj h gospodarju. Vrgel me je na mizo, da sem pri priči omedlel. NaPrej ne vem, kaj se je z menoj zgodilo. Ko sem se prebudil sem bil na nogah gospoda. Zelo slabo se mi je godilo. Očiščen sem bil samo enkrat na teden. Tako se mi je godilo leto dni. Potem pa me je ta grdavič odnesel sem. Tu premišlujem svojo žalostno zgodbo in ugibam ali se me bo še kdaj kdo usmilil!

Zavec Anica, uč. III. razr.
na Viču pri Ljubljani

Pogovor v cestnem jarku. V cestnem jarku sta se srečala dva stara razcapani čevlja. Ker nista imela dela, sta si pripovedovala razne doživljaje. Eden izmed njiju je začel: »Veš, dragi tovariš, če bi bil ti prehodil toliko sveta kakor jaz, ne bi bil zdaj več med živimi. Ali hočeš, da ti povem kak odlomek iz svojega burnega življenja?« — »Prosim!« je dejal drugi. »Težka je bila pot do tega jarka. Zdaj sem ves star in razcapan. A da si me videl novega! Hej, kako zal sem bil! Svetil sem se kakor zrcalo. Bil sem namreč nedeljski sluga nekega gospoda. Z bratom naju je nataknil samo ob nedeljah na noge in časih tudi ob praznikih. A nesreča je hotela, da sva morala nehati služiti dobremu gospodu. Neki dan je prišel brezposelnik. Gospodar naju je podaril revežu. Nekaj časa naju je še nosil. Toda kmalu naju je popolnoma raztrgal. Brata je vrgel v vodo, mene pa sem v jarek. Zdaj čakam na svoj žalostni konec tu ob cesti. Ubogi čevlji je res kmalu gnili, le nekaj žebeljev je še ostalo.

Voje Joža, dijak II. c. razr.
mešč. š. na Jesenicah

Dragi stric Matic! Nekega dne sem šel v gozd in sem zagledal star čevlji. Povečal mi je: »Bil sem v veliki izložbi. Vsak dan so me prišli ljudje ogledovat, a nihče me ni hotel kupiti, ker sem bil zelo drag. Neki dan pa je prišel imeniten grof in me kupil. Hodil sem samo po dvoranah in celo v avtomobilu sem se vozil. Prišel pa je čas, ko sem se moral ločiti od grofa, ker me je

podaril beraču. Berač je slabo ravnal z menoj, bil sem zelo bolan, a me ni nesel k zdravniku — čevljarju, vrgel me je v gozd».

**Paar Ivan, uč. ? razr.
v Gornji Radgoni**

Zgodba o čevlju. Čevlji je ležal pod grmom in mi pripovedoval tole zgodbo: »Napravil me je čevljar in lepega dne me je kupil bogat gospod. Pri tem gospodu sem imel lepo in lahko službo. Zmerom je služkinja pazila name, da nisem bil nikoli dolgo prašen in blaten. Dosti sem se vozil z avtomobilom in zvečer sem večkrat plesal. Toda tekom let sem se vendar nekoliko obrabil. In zaradi tega me je gospod prodal starinarju. Tam me je kupil neki meščan. Tukaj so se končali dobri časi v mojem življenju. Meščan me je vse dni nosil in hodil z menoj po blatu in vodi. Očistil me je malokdaj. Od tega meščana so me ukradli tatovi. Mislil sem, da bo zdaj konec muk — toda motil sem se. Pri tolovajih sem videl toliko grozot, da sem počil. Zato so me tatovi zavrgli. Naposled me je pobral berač, katerega sem služil še leto dni potem pa me je zavrgel. Obležal sem pod grmom. Tu se mi prav dobro godi. Čeprav sem že zelo star, vps raztrgan in že prhnim, vendar se mi zdi življenje lepo, kadar gozdni ptički zapojejo.

**Majer Feliks, uč. VII. razr.
v Hrašniku**

Dragi stric Matic! Na sprehodu sem ob vodi zagledala čevlji. Bil je grd, umazan in blaten in kar zasmilil se mi je. Seveda je imel v sebi še nekatere stanovalce. Pomislila sem od kod je utegnil priti. Morda je priplaval po vodi. Morda ga je celo Sava prinesla, ko je bila zadnje dni tako narasla. Zdaj je ležal pač tu in jaz sem ga ogledovala od vseh strani. Gotovo ga je nosil kak kmet, dokler je bil količkaj uporaben. Moral je imeti velike noge in gotovo je imel tudi kurja očesa, zakaj čevlji je bil spredaj ves pokvarjen. Podplat je zija! v beli dan in na vrhu so bile vidne velike izbokline.

**Silva Grasselli, uč. IV. razr.
Sv. Jurij ob juž. žel.**

Dragi stric Matic! Moj čevlji Ti pripoveduje svojo zgodbo. »Kupljen sem bil pri čevljarju. Soporil sem se v polici. Ko so me kupili, sem bil zelo žalosten. Deček me je trdo prijel. Prve dni je še lepo ravnal z menoj. Čez dva tedna me je že bronil pod posteljo. Edina moja tožamba je misel, da ne bom več dolgo trpel, gotovo me bo hranil za drugo zimo in poleti bo nosil lažje čevlje. Veselim se že zdaj, da bom več mesecev počival in se naspal».

**Avzugst Likovnik, uč. V. razr.
v Mostah pri Ljubljani.**

Ljubi stric Matic!

Posljam Ti že tretji sps.

Če pa še tega vržeš v koš,
od mene slišal več ne boš!

Zgodba čevlja za plotom: »Doživel sem mnogo lepega in tudi žalostnega. Postrežbo sem imel odlično. Hodil nisem, ker se je gospodarica dostikrat peljala s kolesom. Dosti sem videl, ko sem se vozil z njo. Zgodilo se je pa, da je gospodarici umrl oče. Pri pogrebu sem postal ves moker od njenih solz in dežja. Ko sem prišel z gospodarico domov, me je postavila v pečico, da bi se posušil. V svoji žalosti je pozabila name in čez nekaj časa zakurila v štedilniku. Pečica se je hitro segrela. Joj, otroci, kako me je peklo in bolelo. Kar cvrčal sem od bolečin. Šele duh mojega spečenega in ožganega telesa je spomnil gospodarico name. A bilo je že prepozno. Sprednji del je bil ves zažgan, pa tudi zadnji je bil močno poškodovan, le jezik mi je še ostal, da vam lahko pripovedujem o svoji usodi. Gospodarica me je zavrgla in obležal sem za plotom«.

**Drča Jože,
uč. I. raz. višje nar. šole v
Trnavi pri Gomilskem.**

Dragi stric Matic! Ob desetih dopoldne je prišla ciganka k naši sosedu in jo prosila za stare čevlje. Soseda je res podarila ciganki stare čevlje. ki je nato vesela odšla. Ko pa je šla po cesti je izgubila enega izmed čevljev. Po cesti je pridiral avto in ga povozil. Ko je šla ciganka iskat izgubljeni čevlji, ga je našla vsega zmečkanega, tako da se je zlokala nad njim. Lepo Te pozdravlja

**Lado Mavračič, uč. ? razr.
v Črnomlju**

Manica:

Pustna nedelja!

Hopsasa, rajsasa,
pustna nedeljal
Mati so skuhali
šunke in zelja.
Krožnik napolnjen je
z mastnimi krofi,
hej — mi smo danes kot
pravcati grofil
Jutri v gozdiču drv
bomo nabrali,
v torek pa — haladri —
»pusta« zažgali!
Mnogo še čaka nas
smeha, veselja!
Hopsasa, rajsasa,
pustna nedeljal

Listnica uredništva

Jože B. dijak v Ljubljani: Križanke na žalost ne moremo objaviti, ker je pretežka.

Dragica M., uč. v Ljubljani: S podobnimi ugankami smo že obilno založeni.

Boris D. in vsi tisti, ki nestrpno čakajo na objavo svojih prispevkov: Skušali bomo objaviti vse dopise in zato morate malo potrpeti. Saj bi radi ustregli, toda to pot je bil naval tako velik, da res ne vemo, kako se bomo ureili iz zadrege. Če drugega ne bomo mogli, bomo dne 1. ali 8. marca objavili vsaj imena vseh tistih, ki so nam poslali dobre spise.

St. Gorgonij, uč. v Ljubljani: Na žalost smo s podobnim gradivom že obilno založeni.

Rebus »Abešinja«: Pošljite svoj natančen naslov!

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Miloš Peteršek, dijak II. razr. mešč. šole v Soštanju, Rudolf Gobec, dijak II. a razr. real. gimn. v Mariboru, Tonček Thurnher, uč. III. razr. v Višnji gori, Saša Magušar, dijak III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Završ Ivan, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani, Lendovšek Milena, dijakinja I. b razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Ivanuš Matija, uč. V. razr. na Vrtači v Ljubljani, Kopac Stanica, dijak II. a razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Zagar Ciril, dijak I. b razr. v Ptuj, Pirnat Angja, uč. II. a razr. dekl.

mešč. šole v Ljubljani, Fakin Nika, uč. V. razr. v Kranju, Valj Perdiš, uč. V. razr. v Zidanem mostu, Ukmar Vladimir, uč. IV. a razr. gimn. v Subotici.

M. St. iz Ljubljane: Ali si posebnici in uganko »Sem in tja« sama sestavila? Hitro nam odgovori, zakaj stric Matic je strašno radoveden!

J. E. iz Ljubljane. »Starčka« objavimo o priliki. Ostali dve pesmi še nista zreli za tisk. Oglasj se še kaj.

Rešitev

Križanka „Krava“

Vodoravno: 1. olj; 3. Kosovo; 7. parobek; 8. Rjavina; 9. tala.

Navpično: 1. oven; 2. loka; 3. kajak; 4. oral; 5. sova; 6. Obir; 7. prt.

Križanka „Žrtvenik“

Vodoravno: 1. neosvobojena zemlja; 6. slovenski pesnik in dramatik; 7. jed.

Navpično: 1. jarem; 2. riba; 3. ploškev, na katero nas priklepa težnost; 4. dvoživec; 5. naplačilo.

Križanka

Vodoravno in navpično: 1. Jutro, 2. čuk, 3. pri tomboli, 4. ima vsaka posoda, 5. orožje, 6. dišava.

Navpično: 1. Hrib v Sloveniji, kjer se prideluje najboljše vino, 2. nabirajo čebule, 7. ima vsaka posoda.

